

i de under pkt. 1, 2 . . . nævnte sager samt i øvrigt i et større antal sager om familiesammenføring med anerkendte tamilske flygtninge på et tidligere tidspunkt end sket. Når dette imidlertid ikke er sket, hænger det sammen med den prioritering af familiesammenføringssagerne, der tidligere er redegjort for over for Folketingets Ombudsmand.

Direktoratet for Udlændinge kan tilføje, at der i lyset af de foreliggende oplysninger om situationen i Sri Lanka er blevet truffet beslutning om, at behandlingen af familiesammenføringssager med herværende tamilske flygtninge nu generelt tillægges samme prioritet som andre familiesammenføringssager. Dette indebærer blandt andet, at Direktoratet for Udlændinge på samme måde som ved behandlingen af andre familiesammenføringssager vil være særlig opmærksom på tilfælde, hvor sagsbehandlingstiden har været længere end normalt i familiesammenføringssager. Direktoratet kan i denne forbindelse oplyse, at der nu blandt andet i samtlige de sager, der er nævnt under pkt. 2 i skrivelsen fra Folketingets Ombudsmand, er meddelt opholdstilladelse.

. . .«

I skrivelse af 22. februar 1989 meddelte Justitsministeriet mig, at skrivelsen fra UNHCR ikke gav Direktoratet for Udlændinge eller Justitsministeriet anledning til yderligere bemærkninger.

Jeg skal herefter udtale følgende:

1. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2 og 3, har følgende indhold:

»Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til:

. . .

- 2) En udlænding, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person.
- 3) Mindreårigt barn af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver.

. . .«

Det følger af bestemmelserne i § 9, stk. 1, nr. 2 og 3, at der efter ansøgning skal meddeles opholdstilladelse med henblik på familiesammenføring i de tilfælde af kvalificerede familierelationer (ægtefælle og mindreårige børn), som nærmere er opregnet i bestemmelserne. De nævnte familiemedlemmer til her i landet fast-

boende personer har således et retskrav på at få meddelt opholdstilladelse, såfremt betingelserne herfor (f.eks. gyldigt pas og dokumentation af familierelationen) i øvrigt er opfyldt.

2. Som refereret ovenfor, føres der ikke i Direktoratet for Udlændinge statistik over antallet af modtagne ansøgninger om familiesammenføring og ej heller over direktoratets gennemsnitlige sagsbehandlingstid i disse sager. Dog har Direktoratet for Udlændinge oplyst, at ukomplicerede sager gennemsnitligt bliver afgjort på »ca. 4 måneder efter direktoratets modtagelse af ansøgningen«.

Efter min gennemgang af de konkrete sager om klager over Direktoratet for Udlændinges sagsbehandlingstid i familiesammenføringssager vedrørende tamilske flygtninge (samt på baggrund af det anførte i Justitsministeriets og Direktoratet for Udlændinges udtalelser) må jeg lægge til grund, at direktoratets sagsbehandlingstid inden for det sidste halvandet år i den sidstnævnte gruppe af sager har været af væsentlig længere varighed. Jeg har forstået, at årsagen hertil er, at Direktoratet for Udlændinge på grund af en betydelig stigning i 1987-88 i antallet af asylansøgninger og ansøgninger om familiesammenføring har set sig nødsaget til at foretage en prioritering af direktoratets opgaver; direktoratet har herved valgt - efter drøftelse med Justitsministeriet - at prioritere andre sager, herunder andre familiesammenførings-sager, forud for tamilsagerne.

3. Jeg er enig med Justitsministeriet i, at det påhviler enhver forvaltningsmyndighed - herunder Direktoratet for Udlændinge - inden for de givne rammer at foretage en prioritering af de opgaver, myndigheden skal varetage. Den nærmere udformning af en sådan prioritering må imidlertid opfylde visse betingelser for at kunne betragtes som forsvarlig og lovlig. I forbindelse med de her omhandlede sager finder jeg anledning til at fremhæve to sådanne betingelser:

a) Den foretagne prioritering må, sammenholdt med myndighedens begrænsede ressourcer, ikke medføre, at sagsbehandlingstiden for de nedprioriterede sager bliver af en længde, der væsentligt overskrider, hvad der under hensyn til sagens karakter og i forhold til den enkelte ansøger kan anses for rimeligt. I Folketingets Ombudsmands Beretning er således omtalt flere sager, i hvilke